

РЕШЕНИЕ

№ 5203

гр. София, 03.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 13.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3279** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Г. С. (G. S.), гражданин на Република И., [дата на раждане] в П., Република И., с паспорт № V1712032, издаден на 03.09.2021г. от Паспортна Служба на И. и валиден до 02.09.2031г., действащ със знанието и съгласието на своята майка и законен представител - Г. К., гражданка на Република И., и подадена чрез адв. П. от САК, срещу Отказ за издаване на виза тип "С" от 07.03.2022 г., постановен по заявление за виза от 22.02.2022 г., издаден от Е. А. М., консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Д., Република И..

В жалбата са изложени доводи за немотивираност на постановения отказ, тъй като от него не става ясно въз основа на какви данни административния орган е достигнал до посоченото основание за отказ. На следващо място се излагат подробни съображения относно допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му и противоречието му с материалния закон. Моли съда да го отмени и изпрати административната преписка на административния орган за ново произнасяне по заявлението за виза. Претендира присъждане на направените разноски, съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л. 215).

Ответникът, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в Д., Република И., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, като излага доводи за законосъобразност и обосноваост на оспорения отказ. Моли

обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд, С. – град, като взе предвид доводите на страните, извърши преценка на събраните по делото доказателства и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорения отказ и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

На 22.02.2022 г. в [населено място] жалбоподателят Г. С., непълнолетен гражданин на Република И., е подал заявление за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република България, подписано и от майка му. Посочената цел на посещението е туризъм. Към заявлението са приложени: валиден паспорт; акт за раждане; декларация с нотариално заверено съдържание подписана от Б. С. – негов баща, в която последният уверява, че не възразява Г. С. да пътува със своята майка до България и Румъния (л. 190 по делото); документи за финансовото състояние на семейството, сред които и извлечения от банковите сметки на Г. К. – негова майка; доказателства за сключена застраховка живот и злополуки, в това число и застрахователен сертификат за придружител при пътуване (л. 120 по делото); доказателства за основанията и целта на посещението му – доказателства за налични, на името на жалбоподателя, резервации в хотели на териториите на България и Румъния, в които следвало да отседне (л. 158-186 по делото), доказателства за платен двупосочен самолетен билет.

На 07.03.2022 г. е постановен отказ за издаване на виза на Г. С.. Като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.24 от ЗЧРБ, а като словесен еквивалент на фактическото основание - „не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер, както и са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления”.

от ответника са представени писмени доказателства, представляващи кореспонденция между посолството на република България в Д., И. и МВНР, отдел „консулски отношения“ относно свалени от полет за С. през Ф. 36 индийски граждани, относно анулиране на издадени визи вид С на граждани на И., относно група от 34 индийски граждани, пътуващи с жел туризъм, както и кореспонденция между управителя на туроператор с лиценз РК-01-7389 и МВНР на република България. В съдебно заседание процесуалният представител на ответника заявява, че жалбоподателят не е част от индийските граждани, свалени от полета за С., нито от тези с анулираните визи, а за неговата група се отнася единствено писмо изх. № Ко-34-60/23.03.2022г., с което посолството на Р България в Д., И. уведомява МВНР – отдел „консулски отношения“ относно подадени заявления на група от 40 индийски граждани, пътуващи с цел туризъм.то на л. 71 от делото от посолството в Д. до МВНР.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е връчен на апликанта на 17.03.2022 г., а жалбата в съда е подадена от същия на 31.03.2022 г. Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима. По същество, същата е основателна по следните съображения:

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 от цитирания нормативен акт. Обжалваният отказ е издаден от консулско длъжностно лице – консул към Консулската служба на Посолството на Република България в Д., И.. По делото е приложена заповед № Ав-02-2/04.01.2022 г. (л. 55 по делото) на посланика на Република България в И., съгласно която считано от 02.08.2018 г. издателят на отказа е оправомощен да изпълнява в пълен обем функциите на завеждащ консулската служба, включително и с правомощието да подписва формуляр към Приложение № 7 към чл. 34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.) за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза. При тези обстоятелства, съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ (Наредбата). Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид “С”, на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, с цел „туризъм“.

В разглеждания случай, правното основание за отказа е разпоредбата на чл. 10, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, а като мотиви на отказа е налице словесно цитиране на последните. Фактически основания обаче на практика не са посочени. В оспорения акт липсват изложени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза.

Що се касае до посоченото второ правно основание – това по т. 24, което касае отказ за издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване. На практика изобщо липсва дори и лаконично изявление, още по-малко аргументирано становище защо административният орган е приел, че са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления.

Горното сочи към единствен възможен извод, а именно, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосновавали постановяване на акт с определено съдържание. Същите

подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

Посочването на фактическите и правни основания, при издаването на акта изискват не само изброяване на текстовете на нормативните актове, но и конкретните обстоятелства, сочещи на възможността и правото да се вземе решението за отказ за издаване на виза без значение дали административният орган действа при оперативна самостоятелност или при обвързана компетентност. Липсата на мотиви в оспорения отказ не може да се приеме, че е санирана и с представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника, доколкото същите не съдържат надлежни мотиви, разкриващи съображенията, по които е бил издаден, и не позволяват да се провери неговата законосъобразност. Същите съдържат твърдения за съществуващ риск от нелегална имиграция, като се цитират документи от посолството в Д. и от Министерство на външните работи, които не се отнасят конкретно до организираната екскурзия, в която участва жалбоподателя. В единственото писмо относно групата, от която е част жалбоподателя не съдържа факти, които биха могли да се тълкуват еднозначно като фактически основания за постановения отказ, липсва и отговор на МВнР на писмото относно, в което може да се предполага, че се съдържат мотиви за отказа.

За доказване на целта на пътуването жалбоподателят е представил редица доказателства, които в своята съвкупност доказват, че целта на пътуването на жалбоподателя до Република България е туризъм. Тези документи не са взети предвид и не са анализирани, при издаването на спорния отказ. В своята съвкупност, това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви.

Съдът намира, че административният акт е издаден и при нарушение на материалния закон. Разпоредбата на чл. 10 т. 17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно.

Съгласно цитираната норма, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на планирания престой. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства.

Както вече бе посочено, от страна на административния орган не са предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказването целта на пътуването. Не са посочени и други конкретни фактически основания за отказ за издаване на виза. Последното обстоятелство води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. Той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване – едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза за краткосрочно пребиваване на Г. С.. Същият е следвало да посочи конкретни мотиви за отказ.

По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения договор за правна защита, квитанция за внесена държавна такса и платен превод на документи на български език в общ размер - 1273,87 лева /включващи 421,60 лева – заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лева - ДТ и 841,27 лева – превод на документи/.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. С. (G. S.), гражданин на Република И., [дата на раждане] в И., с паспорт № V1712032, издаден на 03.09.2021г. от Паспортна Служба на И., отказ за издаване на виза, вид "С", постановен на 7.3.2022 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Д., И..

ИЗПРАЩА преписката на консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Д., И., чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за издаването в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Г. С. (G. S.), гражданин на Република И., [дата на раждане] , разноски по делото в размер на 1273,87 лв. (хиляда двеста седемдесет и три лева и 87 ст.).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: